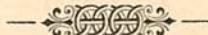

— Защо се върна? извикалъ царътъ. Още недѣля не се е минало.

— Не мога по-вече да търпя Ваше Царско Величество. Смилете се! Ще умра! Оставете ме свободенъ!

— Не, братко, ти нарушавашъ условието ни, рекълъ царътъ. Тука ми е по-добрѣ. Погледни само, колко съмъ напълнѣлъ отъ черния хлѣбъ, отъ меда и отъ чистия горски въздухъ. Живѣй ти въ двореца! нали ми завиждашъ? Азъ тукъ ще остана.

Плакалъ, плакалъ вѫглищаляръ и дѣлго се молилъ. Най-послѣ царътъ се смилилъ, ударилъ вѫглищаря по рамото и рекълъ: „Нека бѫде както искашъ, нека заживѣемъ, както по-напрѣдъ: азъ въ двореца—ти въ колибата, азъ да царувамъ—ти да горишъ вѫглища. Нека всѣки отъ насъ да търси щастието на своето място.“

Досѣтливъ ежъ.

По пажтя си единъ ежъ видѣлъ една ябълка. Изправилъ се до нея на заднитѣ си

